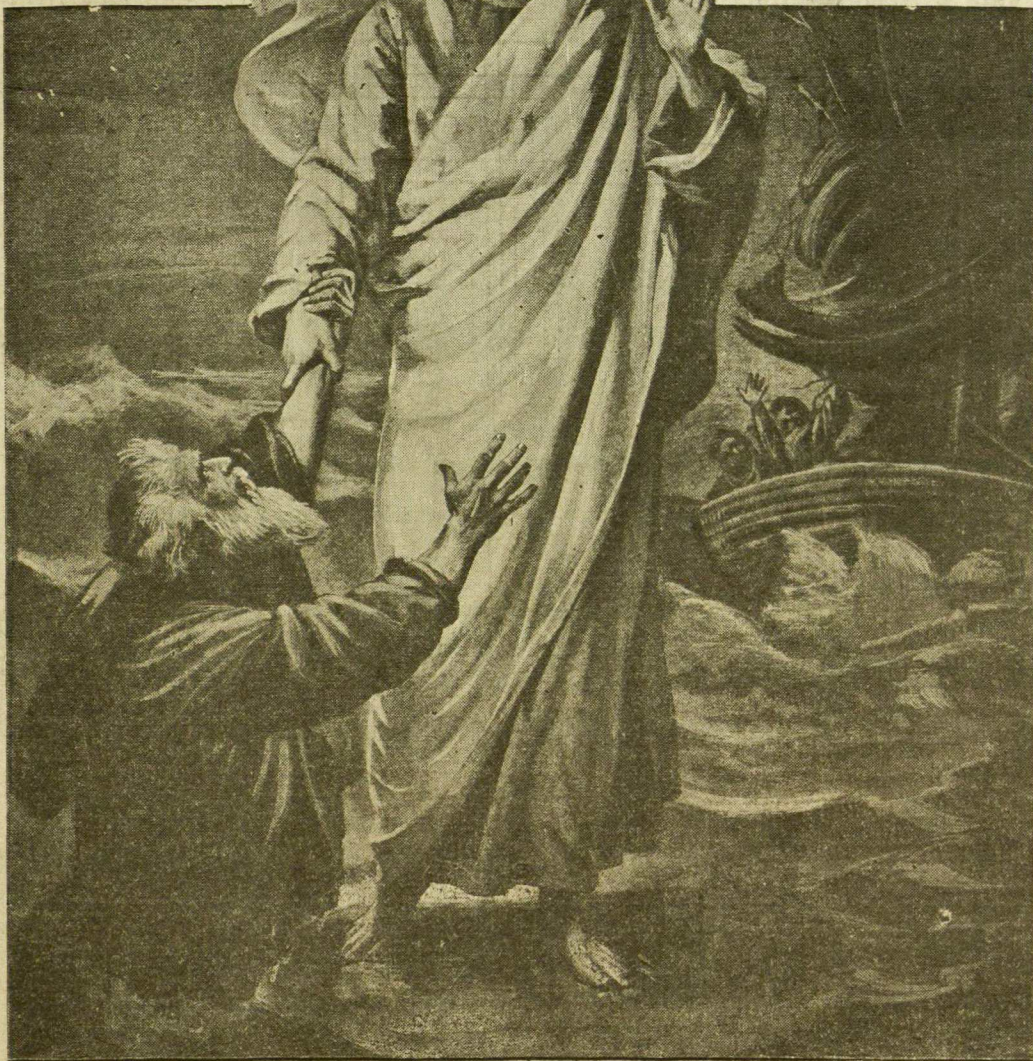

LAIVAS

No. 31. Metai VI

Liep. (July) 31, 1926

FOR valst.
respubliknē
bibliotēka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by "Draugas," Publishing Co.

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

"DRAUGAS" PUBLISHING CO.,

2334 So. Oakley Avenue

Chicago, Illinois

X SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

L e k c i j a .

KORINT. 12, 2-11.

BROLIAI, žinote, kad budami pagony, eidavote pas nebylius stabus, kaip buvote vedami. Todėl aš jums pareiškiu, kad nėvienas, kurs kalba Dievo Dvasioje, nesako: Prakeikimas Jėzui; ir nėvienas negali pasakyti: Viešpats Jėzus, kaip tik šventojoje Dvasioje. Dovanos, tiesa, yra įvairios, bet ta pati Dvasia. Patarnavimai yra įvairūs, bet tas pats Viešpats. Veikimai yra įvairūs, bet tas pats yra Dievas, kurs visa visuose daro. Kiekvienam duodama Dvasios apreiškimas, kad būtų iš to naudos. Vienam Dvasios suteikiama išminties kalba, kitam tos pačios Dvasios žinojimo kalba; kitam tos pačios Dvasios tikėjimas, kitam tos vienos Dvasios gydymo dovana; kitam stebuklų darymas, kitam pranašystė, kitam dvasių atskyrimas, kitam įvairios kalbos, kitam kalbų aiškinimas. Visa gi tai daro viena, ir ta pati Dvasia, dalindama kiekvienam, kaip ji nori.

E v a n g e l i j a .

LUKO 18, 9-14.

ANUO metu Jėzus pasakė kaikiuriems, kurie patys savimi pasitikėjo teisus esą ir kitus niekino šita prilyginimą. Du žmogų atėjo į bažnyčią melstis; vienas buvo parisiejus, kitas muitininkas. Parisiejus stovėdamas taip pats vienas meldėsi: Dėkoju tau, Dieve, kad aš ne toks, kaip kiti žmonės plėšikai, neteisūs, svetimoteriai, taip pat ir kaip šitas muitininkas. Aš pasininkauju du kartu savaitėje, duodu dešimties viso, ką turiu. Muitininkas atstu stovėdamas, nedrįso nė akių pakelti į dangų, tik mušėsi į krutinę ir sakė: Dievo, buk gailėstingas man nusidėjėliui. Sakau jums: šitas nuėjo į savo namus nuteisintas, anas ne. Nes kiekvienas, kurs save aukština, bus pažemintas, ir kas save žemina bus paaukštintas.

ŠVENTOS ONOS ŠVENTĖ.

E v a n g e l i j a

MAT. 13, 44-52.

ANUO metu Jėzus pasakė savo mokytiniais: Dangaus karalystė panaši į paslėptą dirvoje turta. Radęs jį žmogus laiko slaptoje, iš to džiaugsmo eina, parodo visa, ką turi, ir perkasi tą dirva. Vėl dangaus karalystė panaši į žmogų pirkli, ieškanti parduoda visa ka turi ir ją nusiperka. Vėl dangerių perlų. Radęs vieną brangią perlą, jis eina,

gaus karalystė panaši į juron įleista tinklą ir užgriebiantį visokios rūšies žuvų. Kuomet jis pilnas, jį ištraukia ir atsisėdę ant kranto, geras surenka į indus, negeras gi laukana meta. Taip bus ir pasaulio pabaigoje: išeis angelai ir atskirs piktuosius iš gerųjų tarpo ir juos įmes į ugnies krosnį. Ten bus verksmė ir dantų griežimo. Ar suprantate visa tai? Jie jam tarė: Taip. Jis jiems tarė: Todėliai kiekvienas Rašto žinovas, pamokytas apie dangaus karalystę, panašus į žmogų šeimiminką, kurs išima iš savo išdo naujų ir senų dalykų.

Paskaita Eucharistiniam Kongresui

Jeigu yra gyvybė, kuri buvo pas Dievą, kuri yra nužengusi ant žemės ir mums yra suteikta, nėra abejonės, joglei turi būti suteiktas ir maistas, kuris palaikytų tą gyvybę. Tas maistas ir yra tikras Viešpaties Jėzaus kunas ir kraujas. Žydai ir visi mokiniai gerai suprato, todėl Viešpats Jėzus jų ir nestabdė, kuomet jie traukėsi.

Nesusipratimo priežastis yra tame, joglei žydai manė, kad reikės valgyti Kristaus kuną ir gerti jokraują, todėl pasipiktino ir atsitraukė. Reikėjo jiems pasitikėti Kristum, reikėjo palaukti iki galų, reikėjo savo akimis pamatyti, kokioje išvaizdoje tas naujas maistas bus patiektas, o tada tik spręsti, ar reikės piktytis, ar ne.

Apaštalai pasitikėjo Kristum, neatsitraukė nuo jo, išturėjo iki galų, todėl verti buvo paskutinėje vakarieneje priimti Viešpaties Jėzaus kuną ir kraują po duonos ir vyno pavidalais pirmą kartą.

Maistas atlieka gyvybės žvilgsniu keturias pareigas: palaiko, augina, išlygina nuostolius, suteikia malonumo. Šiais keturias pareigas atlieka žmoguje ir šv. Komunija.

1. Palaiko aną dangiškąją gyvybę. **Jeį nevalgysite žmogaus Sunaus kuno ir negersite jo kraują, neturėsite saavyje gyvenimo**". (Jon. 6, 54).

2. Augina. Gyvybė, turėdama tinkamo maisto, auga. Auga mummyse ir dangiškoji gyvybė. Kame yra tas augimas? Augdami daromės kas kart pa-

našesni į Dievą: **"Bukite tat tobuli, kaip ir jusų dangiškasis Tėvas tobulas."** (Mat. 5, 48).

Dievas yra žmogaus idealas, jo tikslas. Todėl toji gyvybė beaugdama turi padaryti žmogų tobulu, panašiu į dangaus Tėvą.

Gyvybės augimui reikia trijų dalykų: šviesos, šilimos ir maisto. Antgamtinio gyvenimo šviesą sudaro Dievo žodis, maistą — šv. Komunija, šilimą — Bažnyčios globa. Todėl Viešpats Jėzus ir aprupino Bažnyčią trejopa valdžia: Evangelijos apskatinėjimu, šv. Sakramentų dalinimu ir ganytojavimu.

3. Išlygina padarytus nuostolius. Gyvybė beaugdama suvartoja daug jėgų, energijos, todėl padaro sau daug nuostolių. Jeigu dabar maistu tų nuostolių neišlyginsime, gyvybė gali neištesėti ir numirti. Kunas nemaitinamas taip pat miršta. Miršta ir mummyse toji gyvybė, jeigu nors kartą į metus nepriimsime šv. Komunijos.

4. Suteikia malonumo. Maistas, pa laikydamas kune sveikatą, leidžia sveikatai veikti visiems kuno sanariams ir visoms galioms, todėl visi sotus gyvūnai ima linksmai žaisti. Taip daro ir šv. Komunija mummyse. Linksma ir ramu darosi žmogaus širdyje po šv. Komunijos.

II. Sąryšis tarp kunigystės ir švenčiausio Sakramento.

Klausimas dabar kyla — kokiam sąryšyje yra kunigystės sakramentas su švenčiausiuoju Sakramentu?

Be kitų žmonių pagalbos žmogus negali aprūpinti savo visų reikalų. Negali sau duoti gyvybės, negali sau pagaminti nei tinkamo maisto, nei drabužio, nei pastogės. Kiekvienas duonos kąsnis, kiekvienas drabužio siulas, kiek viena pastogės dalis turėjo pereiti per daugelį rankų iki pradėjo mums tarnauti. Taip atsitinka ir su antprigimtaine gyvybe. Reikia daugelio žmonių pagalbos, kad toji gyvybė atsirastų mumyse ir išsilaikytų.

Pirmieji penki sakramentai sukuriama ir palaiko mumyse tą gyvybę; šv. krikštas pagimdo ją mumyse; sutvirtinimas ją stiprina; šv. Komunija maitina; atgailos sakramentas ją, numarytą mirtina nuodėme, atgaivina; ir paskutinio patepimo sakramentas ją saugoja ligoniuose.

Du paskutiniu sakramentu duoda valdžios patarnauti kitiems. Moterystė kuri naujas dirvas, gamina naujus gyventojus, į kurių sielas kunigystė sėja tą antgamtinį gyvenimą. Jei moterystės nebutų, po šimto metų jau nebeliktų ant žemės nei vieno žmogaus; dangiškoji gyvybė ant žemės išsibaigtų. Jeigu vėl nebutų kunigystės, tos dirvos liktų nesėtos, toji gyvybė apmirtų žmonėse. Tuomet reiktų naujo Išganytojo atėjimo, kad uždegtų iš nauja tą gyvybę žmonių sielose. Viešpats Jėzus, pasitraukdamas iš šio pasaulio, pavedė Apaštalams ir jų įpėdiniams savo valdžią ugdyti ir palaikyti tą gyvybę žmonėse. Tuo budu Apaštalai yra gavę valdžios, kad galėtų žmonėse sukurti ir palaikyti tą antgamtinę gyvybę. Tad jie turėjo

gauti valdžios ir ant tikrojo Kristaus kuno, kad galėtų paversti duoną ir vyną į Viešpaties Jėzaus kuną ir kraują, ir ta dangiškąją duoną palaikyti žmonėse dangiškąją gyvybę. Toji valdžia teko vieniems Apaštalams, o ne visiems žmonėms, kaip skelbia klaidingai protestantai. Nuo Apaštalų ji perėjo ant jų įpėdinių, todėl šiandien ir ten yra tikroji kunigystė, kur nepertraukta eilė tęsiasi atgal iki Apaštalų. Kur toji eilė persitraukė, tenai nėra kunigystės, tenai nėra Švenčiausio Sakramento, tenai nėra antgamtinio gyvenimo.

III. Švenčiausias Sakramentas yra akstinas pašaukimams į kunigus.

Kiekviena gyvybė, jeigu ji tik gerai tarpsta, turi palinkimo plėstis ir užimti kas kartą didesnius plotus. Todėl ir antgamtinė gyvybė, maitinama šventąja Komunija, turi suteikti žmogui apaštalavimo troškimą, butent karštą norą, kad kas kart daugiau žmonių tos gyvybės apturėtų. Jeigu katalikas neturi tokio troškimo apaštalauti, aiškus yra ženklas, jogei jo sieloje toji gyvybė yra apmirusi. Apaštalavimo troškimas pasireiškia įvairiais budais, arba, kitaip kalbant, eina įvairiomis kryptimis. Pas vienus atsiranda troškimas tapti kunigais, kad gautų galios kurti ir palaikyti žmonių sielose ta dieviškoji gyvybė. Pas kitus atsiranda noro melstis, daryti atgailą už nusidėjėlių atsivertimą, kurie jau yra netekę tos gyvybės, kad jie vėl atgytų ir sugrįžtų prie Dievo. Tretį trokšta moterystėje susilaukti skaitlingos šeimos, kad tuo budu turėtų galimybės didinti dangaus karalys-

tę, Katalikų Bažnyčios gyventojų skaičių. Yra tai savo rušies, bet visgi tikras apaštalavimas, privalęs gyvenantiems moterystėje.

Tokių apaštalavimu protestantų kraštai labai greitai liktų katalikiškais, jeigu visi katalikai gerai suprastų šį apaštalavimo budą. Olandija tuo keliu virsta pamažu katalikišku kraštu. Šešioliktame šimtmetyje protestantizmas visiškai sunaikino katalikybę, visame

krašte liko vos saujaalė katalikų. Šiandie tenai katalikybė sparčiai žengia pirmyn, ir tai ne protestantų atsivertimu prie katalikybės, bet katalikiškųjų šeimynų skaitlingumu. Protestantų šeimynos yra tuščios, o katalikų skaitlingos. Todėl protestantai pamažu nyksta, o katalikai užima jų vietas. Ateis laikas, kad tas kraštas pasidarys vėl katalikiškas.

(Bus daugiau). *Kun. Dr. J. Vaiškevičius.*

Apaštalystės Maldos Mėnesinė Intencija. Jaunieji Darbininkai.

Mūsų dienų gyvenimas, supintas su karo nelemtomis sekmėmis, teikia daug rūpesnio Kristaus avidės ganytojui šv. Tėvui. Galime prisiminti tuos laiškus, kuriais vienas šv. Tėvas po kito kelia darbininkų klausimą ir rupinasi jų ne tik dvasios bet ir kuno reikalais. Darbininkų klausimas šiandie yra vienas svarbiausių. Ne veltui Bažnyčia rupinasi remti darbininkų teisingus reikalavimus, jų buvio pagerinimą ir jų dvasios pakėlimą. Visuomeninis darbininkų klausimas yra dalinai tikiškas klausimas, nes be tikėjimo mūsų laikais darbininkų klausimo išrišimas nėra galimas.

Nepaleisdamas šito klausimo iš savo dėmesio, šv. Tėvas ir skiria rugpjūčio mėnesiui Apaštalystės Maldos intenciją — **Jaunieji Darbininkai**, kadangi jaunoji karta yra visos tautos ateitis. Neužtenka teikti mokslo vien tiems,

kurie siekia kokios nors profesijos, bet jo reikia ir tiems, kurie dirba paprastą rankpelnio darbą dirbtuvėje. Juo labiau jiems reikalinga pagalba, kadangi jie mažiau turi mokslo ir jiems yra sunkiau susivokti kasdieniniuose gyvenimo klausimuose. Tasai gi gyvenimas eina sparčiai vaga. Kas su juo nespėja, tasai toli atsilieka.

Ne vien malda reikia kreipti dėmesys į jaunuosius darbininkus, bet ir tiesioginiu budu reikia jiems teikti paramos. Toji parama įvairiose šalyse atliekama įvairiais budais. Vokietijoje steigama jiems visoki rateliai, kad vienybėje siektų stiprybės kunui ir dvasiai. Amerikoje jais rupinasi Central Verein. Angliškai kalbančiose šalyse yra irgi prasiplatinę toki klubai, dažnai užvardinti Kolping club vardu, kadangi kun. Kolping buvo pirmutinis, kuris pradėjo darbininkų reikalais ru-

pintis. Jisai patsai buvo darbininku. Sunkų darbą dirbdamas, jisai siekė to aukšto idealo — kunigystės. Jį pasiekęs, jisai neužmiršo savo buvusio luomo sandraugių ir jais rupinosi, steigdamas įvairias draugijas, klubus ir organizacijas.

Pas mus tokių darbininkų organizacijų irgi esama. Lietuvoje buvo įsteigta šv. Juozapo arba Juozapiečių draugija, kuriai daug pasidarbavo gyvas budamas kun. Turauskas. Dabar jinai irgi ne blogai gyvuoja. Tarnaitėms yra skirta šv. Zitos draugija. Toji draugija gali būti pavyzdys visam katalikiškam pasauliui kaip paprastos mergaitės-tarnaitės gali puikiai susiorganizuoti, žinoma ne be dvasios vadų pagalbos. Šia ndie Kauno mieste jos turi vieną puikiau sių viešbučių ir šiaip valgyklų ir kitokių joms tinkamų įstaigų.

Čia išėivijoje darbininkams yra irgi skirta šv. Juozapo Darbininkų Sąjunga, kuri turi savus namus, leidžia savo laik-

rašti. Bet, deja, jaunųjų darbininkų klausimu tiesioginiai niekas nesirupina. Lietuvos Vyčių organizacija yra tokio jaunimo, kuris dirba, tiesa, dirbtuvėse, bet ir čia darbininkų klausimas nelošia pirmaeilio vaidmens. Kadangi kitos panašios organizacijos mes neturime ir kadangi šįmet Lietuvos Vyčių seimas išpuola kaip tik tame mėnesyje, kada yra šv. Tėvo skirta jų reikalais rūpintis intencija, ir butų geriausia vyčiams savo seime šitą klausimą atatinamai panagrinėti ir jį pastatyti pirmaeilium savo darbuotės dėsniu. Tuomi organizacija turės didesnio sekmingumo, atneš didesnės naudos visuomenei ir pasieks savo tiesioginio gyvenimo tikslo. Naudodamiesi šita šv. Tėvo skirta intencija, pasimelskime, kad ir mūsų organizuotas jaunimas pasirupintų daugiau darbininkų reikalais. Tuomi ir mes lietuviai atsieksime tai, ko šitą mėnesį meldžia Viešpaties Dievo visas katalikiškas pasaulis.

J. N.

Kun. I. Abromaitis, M. S.

Atsakymai į Papraščiausius Priekaištus Tikėjimui.

Tolygiai Volteris, Jėzaus Kristaus neprietelis, kurs pasirašydavo po laiškais: "Volteris, Kristaus šnipas ar Kristšai pa arba malkime biaurybę" (tai yra Jėzų Kristų ir Jo Bažnyčią) parašė vienam savo sebrui: "Aš nuobodauju klausydamas, kad dvylika vyrų pakako įsteigti Katalikų religijai. Aš noriu parodyti pasauliui, kad vienas galėjo ją suardyti". Dvidešimts metų vėliau jis

rašė kitam: "Galiliejietis turės pilnas rankas".

Ir 20 m. vėliau, iki dienai, Volteris mirė desperacijoje, šaukdamasis kunigo, kurio jo sėbrai, filozofai, neprileido prie jo.

Katalikų Bažnyčia gi dar gyvuoja, žengdama per amžius, nugalėdama savo ramioje eigoje visus, kurie pageidauja ją sumalti ir sutrinti.

Toks pat likimas laukia mūsų kilnių dabratinių filozofinių ir socialistinių sistemų, kurios skaitosi kuklesnės Jėzaus Kristaus religijos reformatorės, Katalikų Bažnyčios vietininkės.

Nuolankesni už savo pranokėjus, tie vargšai niekuomet neatspėja savo silpnybės. Jie sapnuoja, kad jie vykdo ką tokio naujo, nors jie teslepia senus Volterio, Kalvyno, Liuterio, Arijaus ir kitų klaidatikių posmus.

Ar jau pamiršo Išganytojo žodžius pirmajam popiežiui ir pirmiemsiems vyskupams: "Eikite ir mokykite visas tautas, aš busiu su jumis iki pasaulio pabaigai"?

Ar jau pamiršo ką Jis pasakė Apaštalo Galvai: "Tu Petras, ir ant tos uolos aš pastatysiu savo Bažnyčią ir pragaro vartai jos nenugalės"?

Ką Dievas įkure, ar jis viliasi galįs tai suardyti?

Ne. Katalikų Bažnyčia "neatgyveno savo dieną." Jos dienos niekuomet nepasibaigs, kol pasaulis nesibaigs.

Bažnyčia nieko nebijo; ji žino kas yra dieviškasis jos spėkų ir jos gyvybės pamatas. Ji paguldys į karstą savo dabartinius priešus ir greičiau negu kuomet nors yra tai padarius su savo pranokėjais.

XXIV.

Aš pageidauju tik grynios Evangelijos — pirmysčios krikščionybės.

ATSAKYMAS. Ir aš taip pat; aš to trokštu ir ne kito ko. Ir aš tai turiu, jei esu geras katalikas. Ir tamsta gali tai turėti tomis pačiomis sąlygomis.

Jei esi geras katalikas, tamsta į-

gyvendinsi Evangeliją visoje jos tobulybėje. Tamsta turi tą pačią krikščionybę, tą pačią religiją, kaip ir pirmutiniai krikščionys.

Laikas tepamainė krikščionybę tik iš lauko; esme yra ta pati nuo pat pradžių.

Tos atmainos bei tie kaiteliojimai, kurie verčia nesvarstančius žmones tikėti, kad dabartinė krikščionybė skiriasi nuo pirmysčiosios, yra pačios dalykų esmės butis ir matosi visuose Dievo darbuose.

Ar žmogus yra kitu negu buvo prieš 10 ar 30 metų? Ne. Aišku, kad tas pats asmuo, palengva augęs ir įgijęs savo esybės pilnybę.

Taip ir su Dievo darbais antgaminiame sluogsnyje.

Katalikų Bažnyčia Apaštalo laikuose turėjo branduolyje visas savo galias, spėkas ir gyvybę nebuvo dar pilnai parodyta. Jos galimybėje buvo išsivystyti ateities begančiuose amžiuose. Juo labiau mes nagrinėjame krikščionybės senovę, tuo labiau matome aukščiau minėto posakio teisingumą. Ir tas sąžiningas nagrinėjimas buvo priemonė sugrąžinti į Katalikų religiją tiek daug mokytų vyrų, kad ir protestantų arba bedievių, kurie rado pirmųjų trejų Bažnyčios šimtmečių atmintyse žymes arba pėdsakas ir tuos pačius visų mūsų katalikiškųjų įstaigų pamatus. Tarp kitų buvo Romos Vyskupo šv. Petro įpėdinio dvasinė vyresnybė; jo mokymo autoritetas, kaip ir vyskupų — Apaštalo įpėdinių; Dievo garbinimo iškilmingumas, Mišių auka su visomis

šių dienų apeigomis, ir kurių žymesnę dalį galima sekti iki Apaštalų laikų; šaukiamasi prie Švenč. Panelės Dievo Motinos; visų šventųjų pagerbimas ir palaikymas jų liekanų bei paveikslų; septynių sakramentų, tarp kurių yra ir išpažintis; ir t. t.

Romos požemiuose, ypač šv. Agnietės, kurie pačina nuo vidurio antrojo šimtmečio, buvo neseniai atrasta ko-

plytėlė su keliais altoriais, kuriuose kankinių relikvijos gulėjo su piešiniais, švenč. Panelės paveikslais, šv. Tėvo sostu, šv. vandens indais, klausyklomis, ir t. t.

Pasaulio lengvatikybė yra labai tempiama kuomet sakoma, kad tikroji krikščionybė, ypač pirmųjų amžių, randasi visur, tik ne krikščioniškosios religijos tikyboje ir pildyme.

Ž I E D E L I A I

Kun. P. Meškauskas.

Teisingojo Mirtis.

Paskutinės Kardinolo Mercier valandos.

Penktadienyje (sausio 22 d. 1926 m.) apie trečią val. po pietų Kardinolas paklausė apie valandą. O kuomet jam atsakė: "penktadienis, trečia", įsakė paprašyti generalius vikarus ir gimines. Kuomet Šventojo Tėvo Nuncijus, keturi generaliniai vikarai, Jo Eminencijos nuodėmklausis, jo giminės, kanaanikai Dessain ir Vracker, taip pat namiškiai įnėjo, kun. sufraganas Legraive pradėjo skaityti maldas už mirštančius. Kardinolas meldėsi kartu su kitais iš savo ritualo, pats lakštus vertė ir aiškiai balsu atsakinėjo į klausimus. Pats taip pat pareikalavo, kad jam į ranką žvakę paduotų. Tos gražios liturgijos maldos, kuriomis Bažnyčia paskutinį kartą paveda krikščionio sielą Dievo gailestingumui, giliai iki aša-

rų sujudino ten esančius. "Viešpatie Jėzau Kristau, pasaulio Išganytojau..." čia Kardinolas paėmė savo kryžių ir karštai ilgai bučiavo. Pertraukė maldas, kad ligoniui davus keleta minučių pasilsėti. Prisiartinio tuomet gydytojas, norėdamas kaip nors pagelbėti. "Už valandėlės", atsiliepė mirštas Kardinolas su tuo nuostoliu savo aukštumu, kuriai nedaleido nei jokios diskusijos, "pirmiaus siela, o paskui kunas".

O kad jau viskas pabaigta, Jo Eminencija palaimino lengvu balsu esančius, sakydamas: "Tegul palaiminimas Visagalio Dievo Tėvo, ir Sunaus ir šv. Dvasios nužengs ant jų ir pasiliks

Kaip tai gražus pavyzdingo gyvenamžinai." Čia nukrito suvargusi ranka.. nimo užbaigimas! Pilnas proto aiškumas, stačiai negirdėtas viešpatavimas

ant savęs ir savo darbo bei priedermių pildymas iki paskutiniai gyvenimo minučių. Vakar dar, t. y. ketvirtadienyje, Jo Eminencija padiktavo sekretoriui svarbiame reikale ilgą, platų laišką ir pats po pusiau dienai pataisė. Iki pat mirčiai rupinos apie svarbiausius reikalus. Vakar užsiėmė reikalais anglikonų bažnyčios sutaikinimo su Katalikų Bažnyčia, šiandieną su savo seminarijos auklėtiniais. Kuomet vyskupas Legraive, kaip dvasinės seminarijos rektorius, paprašė gerbiamojo ligonio palaiminti profesorius ir auklėtinius, kardinolas atsakė: "Tegul viliasi manyje su visa tikrybe čia šiame pasaulyje ir amžinybėje."

Rytoj Belgija, o su ja Bažnyčia turės danguje vienu užtarytoju daugiau; bet kas tai per didelis nuostolis ir trūkumas su jo mirtimi!..

Jo Eminencija Kardinolas Mercier numirė sausio 23 d.

Bet kas tai per gyvenimas ir kokia mirtis! Paskutinioji naktis parėjo ramiai ir be baimės. Šeštadienyje nuo ryto apie 7 val. kun. Juozas Mercier, Kardinolo seserietis, prie lovos ligonio atlaikė šv. Mišias; jam tarnavo jo brolis Karolius Mercier. Buvo tame laike tenai: ponis Mercier, Kardinolo brolienė, Kanaun. Dessain, gerb. brolis Hubertas, Kardinolo namiškis ir daktaras van Hee, kursai visą laiką su visu atsidavimu globojo Jo Eminenciją ir dieną ir naktį neatstojo nuo jo rupindamasis apie jo sveikatą, o jei valandėlę ilsėjosi, tai gretiname kambaryje. Buvo tenai seserys vienuolės: motina, klinikos

viršininkė ir sesuo Karolina, kurios neatstojo nuo Kardinolo, kaip tik į jų ligoninę atvyko.

Tikrai Dievo Apveizdos surėdimas: Kun. Mercier galėjo tą dieną atlaikyti šv. Mišias prie Švenč. Marijos, kaip Visuotinosios malonių Tarpininkės, nes to linkėjo Jo Eminencija. Tos Mišios tapo sustatytos ir Bažnyčios patvirtintos, ačiu Kardinolo Mercier iniciatyvai ir jo rūpesniui.

Jo Eminencija, labai nusilpnėjęs, turėjo akis nuolat užmerktas. Bet jo dvasia yra visiškai samoninga. Klausio šv. Mišių su dideliu dievotumu ir domu, tēmidamas kunigo žodžius, kuriuos balsiai ištaria. Žegnojas plačiai, rimtai kuomet kunigas daro šv. kryžių ir mušasi į krutinę prie Confiteor ir Agnus Dei. Tas reginys visus iki ašarų sujūdino.

Baigiant šv. Mišias, kuomet kun. Mercier nuo altoriaus duoda palaiminimą savo gerbiamam dėdei krikšto tėvui, kardinolas greitai pažvelgė į jį ir pamažu iš savo pusės daro šv. kryžių...

Kiekvieną iš ten buvusių ligonis pažįsta ir kuomet ējo paeiliui iš kambario, kiekvieną lydėjo jo šypsena, akimis dėkojo ir dešiniąja ranka reiškė: "Iki pasimatymui". Ir taip laikas slinko. Jau be maž ko 8 valanda. Dabar gydytojais pasakė, kad Kardinolas dar gyvena kelias valandas.

*) Pagal Katalikų dienraštį "Le X X eme Siecle", išein. Brukselyje.

(Bus daugiau).

Tretininkų Žinios.

SEPTYNI ŠIMTMECIAI NUO ŠV. PRANCIŠKAUS ASSIZIEČIO MIRTIES.

Mūsų Gerbiamiems Broliams, primatams, arcivyskupams, vyskupams ir kitiems vyresniesiems, kurie yra santaikoje ir vienybėje su apaštališkuoju sostu.

ŠV. TĖVAS, PIJUS XI.

GERBIAMIEJI BROLIAI:

Pasveikinimas ir apaštališkasis palaiminimas.

Didysis Jubiliejus Romoje baigėsi. Jis prailgintas iki gruodžio 31 d. iki 12 val. nakties 1926 m. visam katalikiškam pasauliui. Visi gali pelnyti jubiliejaus atlaides.

Daug krikščionių pereitais metais Romoje pelnė didžias Dievo malones. Katalikai įgavo daug palankumo prie tobulesnio gyvenimo.

Prie didžios dvasinės naudos, kurios sulaukta ir yra vilties dar sulaukti, prisideda naujas įvykis. Tai jau kaip ir perviršis Dievo laiminimo.

Visur šįmet rengiama iškilmingas paminėjimas šv. Pranciškaus Assiziečio. Šįmet, mat, sueina septyni šimtai metų nuo tos dienos, kada tas Šventasis apleido šį pasaulį, persikeldamas į amžinos laimės tėvynę.

Šv. Pranciškus — tai tikra Dievo dovana šiai žemei; ypač tame laike, kada viešpatavo daug visokių negerumų. Bet jis yra visų amžių katalikų ir visų krikščionių visuomenės tikras taisytojas ir *katalikiško Veikimo* globėjas.

Visi Mūsų Sunus, kurie šioje dirvoje pasišventę darbuojasi, privalo susijungti, kaip tinka to Šventojo vaikams. Visi jie, kaip vienas didžiulis choras, teskelbia jo darbus, dorybes ir garbę, atnešdami tą jo paveikslą, kokį padarė įvairių klaidų skleidėjai.

Pastatykit prieš visų žmonių akis tikrąjį to Šventojo paveikslą — pavyzdį, kurį gali sekti visi krikščionys ir kiekvienas jų skyrium.

Laike tų iškilmingų šimtmetinių apeigų pamokslai, paskaitos, prakalbos tepagerbia tą šventąjį, keliant aukštyn jo tikrąjį pamaldumą, tą stebėtiną jo sądarbininkavimą su Die-

vo malonėmis ir suvartojimą prigimtų ir ant-prigimtų dovanų savo ir artimo sielų išganymui.

Teneišeina iš viso minėjimo paveikslas nepanašus į minimojo Šventojo: tai Mūsų troškimas.

Šv. Pranciškaus nepaprastas šventumas išaiškina jo pasisekimą pasaulyje.

Ištikrųjų, yra gana drąsus žygis daryti palyginimą šventumo didvyrių, pašauktų dangiškon tėvynėn. Šventoji Dvasia išrinko juos atlikti įvairių uždavinių šiame pasaulyje. Lyginti šventųjų šventumą ir jų darbus, kas daugiau, ar mažiau jų atliko, yra dažniausia žmonių aistrų išdava, yra tuscias darbas, o kartais gali būti ir Dievą įžeidžiantis.

Vienok, išrodė, kad nebuvo kito Šventojo, kuriamę taip pilnai būtų atsispindėjęs Kristaus paveikslas, kaip šv. Pranciškuje.

Jis, kuris pats save pavadino *Didžiojo Karaliaus ipėdiniu*, buvo pavadintas antras Kristus, nes jis savo asmenyje to laiko žmonėms ir busimiems amžiams parodė kaip ir antrą Kristaus įsikunijimą.

Štai delko jis kaip gyvas stovi prieš mūsų akis ir gyvena busimiems amžiams.

Nieko stebėtino, kad pirmieji jo laikų istorikai, kurie rašė savo Tėvo ir įstatimdavėjo gyvenimą, laikė jį perdaug augštu ir šventu, kad tai būtų atsiektas žmogaus prigimties jėgomis; mūsų pirmtakunai, kurie turėjo su juo artimus santykius, nedvejojo pripažinti, kad Pranciškus yra Dievo Apveizdos pasiuntinys gelbėti žmonių ir ginti Bažnyčią.

Kas taip ilgą laiką po jo mirties kelia katalikų dievotumą, nekatalikų nuostabą, jei ne tas jo visuomet gyvas, visuomet skaisčius paveikslas, kurio aiški šviesa kaip seniau taip ir dabar ragina kiekvieną prie dorybių ir turi savyje gerinimo jėgų?

Jo geradaringa veikmė siekia visą pasaulį. Ji grynina tikėjimą ir taisy papročius. Ji siekia pačią socialio gyvenimo širdį — labdarybę ir teisingumą. (tęsinys).

Katalikų Pasaulys

ITALIJA. — Ateinančio spalio mėnesio antrame sekmadienyje bus išpažinti Katalikų Bažnyčios palaimintais sekantieji asmenys: 1) Emanuelio Ruiz ir jo draugai, broliai pranciškonai, nukankinti Damasko mieste 1860 metais; 2) Jonas-Marija Duleau, Arleso arkivyskupas; Petras Liudas de Larochevoucault, Santes vyskupas; Pranciškus Juozapas de Larochevoucault, Beauvais vyskupas ir jų draugai, nukankinti prancūzų revoliucijos metu 1792 metais; 3) Noel Pinot, kunigas, prancūzų revoliucijos nekalta auka 1794 metais; ir 4) Mikas Abbaghebre, Abisinijos kunigas, nukankintas 1885 metais.

— Šv. Tėvas suteikė Ispanijos karalienei, dabartinio karaliaus Alfonso motinai, Marijai Kristinai puikų brangiais akmenimis puoštą kryžių kaip dovaną už jos nuolatinį rėmimą Katalikų Bažnyčios. Tą puikią dovaną karalienei įteikė šv. Tėvo pasiuntinys Ispanijai arkivyskupas Tadeschini. Karalienė yra žinoma kaip pamaldi katalikė ir vargšų bei našlių motina.

— Italijos katalikiškoji spauda pradėjo karą nepadorumui moterų drapanoms, vyrų keiksmui gatvėse, smuklių salėms skirtoms šokiams ir netinkamam jaunimo elginuisi gatvėse. Moterų mada pasiekė tokio pliko laipsnio, kad Katalikų Bažnyčios valdžia turėjo įsikišti ir uždrausti tokioms moterims įeiti į bažnyčią, kurios bus pusplikės. Italai yra žinomi savo keiksmiais, žinomos ir jų šokiams skirtos lindyės, kurio padorus piliečiai jau negalėjo daugiau pakęsti. Jaunimas daugelyje miestų taip ištvirko, netekdamas mandagumo, kad mergina negalėdavo praeiti gatvė, neužkabinta ar neapjuokta. Romos ir Genuos miestų valdžia šitą spaudos nusistatymą parėmė, išleisdama tuo klausimu įstatymus. Visi prieš padorumą prasikaltusieji bus smarkiai baudžiami. Mažiausia pabauda pinigais nuo 25-200 lyrų ir kalėjimu. Į tuos miestų nutarimus dabar paėmė svarstyti šalies parlamentas ir reikia tikėtis, kad padarys galą tokiems nepadorumams, koki katalikiškame krašte nėra leistini.

— Romos miestą, kuris yra katalikybės centras, ilgą laiką valdė visoki bedieviai. Ypa-

tingai buvo garsus bedievis žydas Natan, kuris daug blogo padarė katalikams. Kuomet valdžią į savo rankas paėmė fašistai, bedievių masonų galybė Romoje tartum žlugo. Šįmet Romos miesto gubernatorium fašistų partija paskyrė savo žmogų Pilypą Cremonesi, kuris yra labai geras katalikas. Pasirodė, kad naujas Romos gubernatorius yra nepaprastas valdytojas. Jisai tuojau iššlavė miestą nuo visokių negeistinių apsišėkimų, bausdamas prasikaltimus, neleistinus gerai sutvarkytoje valstybėje. Romos gyventojai tuojau pamatė valdymo skirtumą, pažino savo valdytojo gerumą ir jo visišką rūpinimąsi žmonių reikalais. Ne veltui jį begaliniai pamylėjo. Kuomet buvo gubernatoriaus varduvės, romiečiai įteikė jam daug brangių dovanų, kurių tarpe buvo vienas patsveikinimas su 200,000 parašų brangiuose apvaisuose. Kur tik pasirodydavo gubernatoriaus gatvėje, minios kėlė jam didžiausių ovacijų. Savo vardo dienoje gubernatorius nuvyko į šv. Pilypo Neri bažnyčią pasimelsti ir nuvežė ten gražią dovaną — brangų kieliką. Kuomet jisai išėjo iš bažnyčios, čia laukianti minia suruošė jo pagerbimui demonstraciją. Kas pažįsta italus, tas gali suprasti jų karštus sveikinimus tam žmogui, kurį jie myli. Seniai jau Roma matė tokią linksmą demonstraciją. Šitie daviniai parodo, kaip žmogus, kuriam rupi valstybės reikalai, gali daug gero padaryti žmonėms. Tie žmonės piliečiai moka įvertinti savo valdytojo pastangas. Bet tokiais atsidavusiais valdytojais tegali būti tikrai geri žmonės katalikai. Kitas gražus apsišėkimas p. Cremonsei vardinių dienoje yra tas, kad jisai paaukojo vienam vargšui vaikučiui, kurį pametė jo motina 500 lyrų.

GRAIKIJA. — Valstybės įsakymu yra įvedama vedybos kaip ir prievarta, nes visi nevedusieji vyrai turi mokėti tam tikrą valstybės nustatytą mokestį. Iki 24 metų reikia mokėti \$24 ir nuo 24 metų turi mokėti po \$40.

PRANCUZIJA. — Gaspezijos apielinkėje buvo pašventinimas jurių ir žuvininkų luotų, kaip paprastai kas metas tai daroma kitose pajurio šalyse. Pirmiausia buvo atlaikytos iškilmingos šv. Mišios. Paskui procesija su Švenč.

Sakramentu visu jurių krantu ir palaiminimas jurėms ir žuvininkų luotams. Ten buvo pasakytas ir atatinckamas pamokslas. Visos apeigos suteikė dalyvavusiems maloniausio įspūdžio. Aišku, kad Išganytojas yra ir jurių Viešpats.

— Sabaudijoje Hauteconmbe vienuolyne Chambery arkivyskupas išventino į kunigus du senu, bet didžiai garbingu vyrų. Vienas jų yra markizas de Boury, ilgus metus buvęs Prancuzijos parlamente Normanijos atstovu. Kitas yra p. du Chanoix, bretonų tautos poetas, ir ilgų metų Cotes-du-Nord miesto majoras.

— Nesenai prancūzų rašėjas Borderie-Breville išleido knygutę, kurioje biauriai teršia katalikus. Jisai rašo, kad katalikų kunigai esą kriminalistai ir veidmainiai, kad esą didžiojo karo kaltininkai ir dabartinio fašizmo rėmėjai. Už tuos šmeižtus Turingijos kunigai padavė tą rašėją į teismą. Teismas, kuris irgi buvo iš laisvamanių, tyrinėjo bylą, norėdamas išteisinti. Bet prasikaltimas buvo toks didelis, kurį baudžia valstybė savo įstatymais ir todėl neteisė savo sėbrą 2 mėnesiu kalėjimo ir užsimokėti. 1,000 frankų pabaudos. Tuomet Borderie apeliavo į aukštesnį teismą. Apsiriko šmeižikas. Čia buta teisėjų ne laisvamanių ir jisai turėjo užsimokėti dvigubai. Pinigai yra skirti Kunigų ekskareivių draugijai. Šitas įvykis parodo, kad esama pasaulyje žmonių, kurie mato neteisybę ir ją smerkia. Tikta gaila, kad kunigai per daug visiems šmeižikams nusileidžia. Gerai pamokintų vieną, kitą, tuomet mažiau būtų šmeižtų, mažiau nukentėtų tie patys žmonės katalikai, kurie kartais ir paklauso neteisingų šmeižtų.

OLANDIJA. — Protestantų teologijos skyrius prie Utrechto universiteto suteikė auksinį medalį katalikų kunigui Friethoff. Tasai universitetas pernai paskelbė temą "Šv. Tamo Akviniečio mokslas apie paskyrimą sulygintas su Kalvino mokslu". Geriausią veikalą šiuo klausimu parašė katalikų vienuolis, todėl jam ir teko auksinis medalis.

PORTUGALIJA. — Čia per paskutinius 20 metų valdžia yra laisvamanių rankose. Ji nai atėmė Bažnyčiai visas teises ir per tuos ilgus metus skriaudė katalikus. Kuomet žmonės

susiprato ir pradėjo reikalauti savo teisių, valdžia nusileido ir pripažino šandie katalikams šiet tiek laisvės. Dabar Bažnyčia gali įgyti nejudomo turto, kurio tikta 10 nuoš. turi sumokėti valdžiai, neva valstybinių gailėstingumo įstaigų palaikymui. Leista tikyba mokinti viešose mokyklose ir valdžia pasižada užlaikyti senus ligotus kunigus. Visuomet, kada katalikai susipranta ir pradeda reikalauti savo teisių, valdžia turi nusileisti ir jų reikalavimus patenkinti.

VOKIETIJA. — Berlyne, kaip pernai taip ir šimet, įvyko katalikų diena, kuri buvo apvaikščiojama gana iškilmingai. Buvo surušta su švenč. Sakramentu procesija. Jai vadovavo vietinis vyskupas Deitmer. Procesijoje dalyvavo, žvakėmis nešini, valstybės kanceleris dr. Marx, ministriai dr. Stingl ir dr. Haslinde, ir daugelis įžymių valstybės, mokslo ir visuomenės vyrų. Liuteriai mato, kad katalikai sparciais žingsniais pradeda žengti pirmyn. Tas apsiireiškimas juos labiau nuslopina, kuomet jų dvasinio gyvenimo daviniai parodo, kad tarp protestantų tikybinis stovis silpsta, daugiau kriminalizmo, daugiau patždudysėių, mažiau gimimų šeimynose. Jie mato, kad be tikros tikėjimo dvasios, kuri tegalima rasti Katalikų Bažnyčioje, jokia atskala gyvuoti negali. Ji anksčiau ar vėliau turi žlugti.

— Rusų bolševistinė valdžia visokiais būdais veda savo propagandą kaimyninėse valstybėse. Neseniai Vokietijoje buvo visur teatruose rodoma tragedija "Potokin", kurioje piešiama Odesos revoliucija kaip caro kareiviai žudė nekaltus piliečius. Žinoma toksai paveikslas iššaukia žmonėse simpatijos ir didelės neapykantos prieš skriaudėjus. Tasai dvasios užnuodymas pasilieka ir žmonių širdyse. Vokiečių valdžia, gerai žinodama, kad tai neatitinka istorijos tikrenybei, ir kad tai demoralizuoja krašto žmones uždraudė to veikalo rodymą Vokietijos rybose.

— Vokietijos vidaus reikalų ministeris išleido įsakymą, kurio visos jaunavedžių drapanos turi būti tinkamos. Tuomi įsakymu draudžiamas nepadorumas. Jeigu kas pasielgtų kitaip, jam galima atsakyti teikti jungtuves arba išduoti jungtvių arba gimimo metrikai.

Lietuvos Žinios

Firmas Lietuvos Eucharistininkų suvažiavimas. Pasaulinio Eucharistininkų Kongreso atbalsiai sužadino viso pasaulio katalikus labiau susispiesti apie Išganytoją, esantį Švenč. Sakramente. Hungarijos, Olandijos ir kitų šalių kat. vyskupai raginte ragino savo tautiečius prisidėti prie tų Eucharistinių iškilmių Chikagoje, birželio 20 ir 21 dienomis einant didžiausiais buriais prie Komunijos. Jo Ekscelencija naujasai Lietuvos Metropolitais, Arkivyskupas Juozapas Skvireckas, paragino taip pat vienu savo aplinraščiu Lietuvos katalikus iškilmingai minėt kiekvienoje bažnyčioje to Eucharistinio kongreso pradžią. Tuo tikslu visose Lietuvos bažnyčiose ir buvo š. m. birželio 20 dieną laikomos pamaldos su išstatytu Švenč. Sakramentu ir sakomi atatinkantieji pamokslai.

Bet visų gražiausiai tos iškilmės sutikta Kaune. Mat, čia kaip tik šių metų birželio 20 ir 21 dienomis įvyko pirmasis Lietuvos jaunimo Eucharistininkų suvažiavimas. Pavasarininkai ir ateitininkai atsiuntė iš įvairiausių Lietuvos kampelių po vieną ar net keletą savo atstovų. Suvažiavimo posėdžiai įvyko patogioje Tėvų Jėzuitų salėje. Jau iš vakaro jaunieji Kauno Eucharistininkai kuo rupestingiausiai išpuošė visą salę ažuolų vainikais, paveikslais, parašais, bažnytinėmis ir tautinėmis vėliavomis. Ypač malonaus įspūdžio teikė Švenč. Jėzaus Širdies paveikslas, po kuriuo buvo pasirašę visi Kauno Moksleiviai Eucharistininkai, pasiaukodami su visu savo bureliu Švenč. Išganytojaus Širdžiai.

3 val. po pietų pradėjo rinktis suvažiavimo dalyviai. Salė buvo pilnutėlė. Šalia vyskupų, šv. Tėvo atstovo ir universiteto profesorių, čia matėsi kaimo jaunuolių, moksleivių ir studentų eucharistininkų. Visus juos čia sutraukė pagarba prie Švenč. Sakramento. Suvažiavimas pradėta Švenč. Sakramento giesme. Į garbės prezidiumą buvo džiaugsmingai išrinktas Jo Eksc. Arkivyskupas Skvireckas, šv. Tėvo atstovas Monsinjoras Faidutti ir Prof. Dovydaitis. Jo Eksc. Arkivyskupas Skvireckas sveikindamas tą suvažiavimą širdingai džiaugėsi, matydamas taip gražų Lietuvos jaunuolių eucharistininkų burelį. Šventojo Tėvo vardu suvažiavimą sveikino Mons. Faidutti, linkėdamas Lietuvos eucharistininkams ir toliau žengti tuo garbingu keliu. Viso suvažiavimo vardu buvo pasiūsta telegrama šv. Tėvui, išreiškiant jam meilės ir ištikimybės jausmus. O Panevėžio vyskupas per savo atstovą taip pat linkėjo suvažiavimui geriausios kloties. Ant rytojaus atvykęs Jo Eksc. vyskupas Reinys iš Vilkaviškio gražia kalba pasveikino tą suvažiavimą ir Jo Eksc. vyskupo Karoso vardu.

Po sveikinimo kalbų ėjo turininga paskaita prof. Dovydaičio apie Lietuvos eucharistininkų praeitį ir jų reikšmę. Kun. Profesorius Česnys savo ilgoje paskaitoje nupasakojo apie Švenč. Eucharistijos garbinimą amžių bėgyje ir apie tai, kaip išsivystė Eucharistiniai Kongresai pasaulyje. Gražus paveikslai, kuriuos rodė Kauno Aukštosios Technikos mokyklos eucharistininkai, labai pajvairino kun. prof. Česnio paskaitą. Po tų paskaitų sekmadienio vakare įvyko Tėvų Jėzuitų bažnyčioje visų dalyvių išpažintis ir "šventoji valanda" su išstatytu Švenč. Sakramentu. Kun. prof. Morkelis pasakė tuo laiku gražų pamokslą. Šv. Cecilijos choras čia pagiedojo keletą Švenč. Sakramento giesmių.

Ant rytojaus Kauno bazilikoje atlaikė Jo Eksc. Arkivyskupas Skvireckas šv. Mišias ir dalino visiems suvažiavimo dalyviams Švenč. Sakramentą. Įspudingas buvo ir Tėvo Andziulio pamokslas, kuriame jis nurodė, kokios nepaprastos reikšmės turi švenč. Eucharistijos garbinimas kiekvienam jaunuoliui, ar mergaitei.

Po to sekė T. Paukščio S. J. paskaita, kuri nušvietė, kaip labai eucharistiniai judėjimai yra įsigalėję visame katlikų pasaulyje. Pranešimai iš įvairių vietų parodė, jog ir mūsų eucharistininkai yra parodę paskutiniiais laikais nepaprasto kilnumo, lankydami ligonius, nešdami krikščioniškos meilės į tamsias kalėjimų sienas, šelpdami pavargėlius, rinkdami pašto ženklus dėl nelaimingųjų stambeldžių ir t. t.

Po pietų sekė kun. prof. Česaičio paskaita apie tai, kaip eucharistininkai toliau turėtų plėtoti savo kilnią tarnybą Išganytojui, esančiam šv. Komunijoje. Po paskaitos buvo nutarta, ypač vadovaujantis Šventojo Tėvo paragi-

nimu, pasirinkti šv. Aloyzą Gonzagą ir šv. Stanislovą savo globėjais ir, šiais metais gruodžio mėnesyje suėjus lygiai 200 metų nuo jų paskelbimo šventaisiais, buvo pasiryžta draugė su viso kat. pasaulio jaunimu rinkti ir Lietuvos eucharistininkų tarpe tokius pasižadėjimų lapelius, kuriuose kiekvienas jaunuolis savo ranka pasirašęs duoda tvirtą žodį ir savo gyvenimą krikšč. atnaujinti ir sekti tų šventųjų pavyzdžiais. Taip pat nutarta karščiau prisidėti ir prie palaikymo katalikų misijų stabmeldžių kraštuose. O kiek gražių nutarimų dėl pačių eucharistininkų darbų išvystymo Lietuvoje! Tam tikram komitetui su kun. prof.

Česaičiu priekyje pavesta tvarkyti ir stiprinti tą judėjimą Lietuvoje.

Graži ir jauki agapė-vakariėnė prie pat Tėvų Jėzuitų bažnyčios po tam tikra pastoge (veranda) užbaigė tą neužmirštiną Lietuvos eucharistininkų suvažiavimą. Visų kalbose ir teskambėjo vienas noras, butent, kad nuo šiol ir kasmet būtų ruošiami dar didesni panašios rūšies eucharistiniai kongresai visose Lietuvos vyskupijose, kad ir daugiau Lietuvos žmonių galėtų pasigėrėti taip maloniomis iškilmėmis. Didelių pasiryžimų kupini išsiskirstė kiekvienas į savo kampelį. "Šaltimis."

— O —

MUSŲ DARBAI

Marian Hills.

Šią vasarą pas mus buta įvykių, kurie niekuomet neišdils mūsų vaidentuvėse. Visu pirma atsilankymas mūsų vyriausiojo vado Jo Ekscelecencijos Arkivyskupo Matulevičiaus. Jisai gyvena pas mus virš savaitės. Jo maloni šypseną, nuoširdus žodis kiekvienam traukė prie jo visų širdis. Kiekvienas turėjome progos su juo asmeniniai pasikalbėti. Ne veltui spėjome jį greitai ir ant visuomet pamylėti.

Tą visą savaitę mūsų kopylėioje Jo Ekscelecencija laikė šv. Mišias, pasakė keleta pamokslų. Jų gilus pamokinimai ilgai pasiliks atminime. Beveik kasdien budavo kokia nors iškilmė ar tai šventimai, ar įžadų priėmimas. Tuo pačiu laiku klerikas Bronius Vitkus gavo tonsurą ir keturis žemesniuosius šventimus, kun. Mikas Urbanavičius priėmė amžinus įžadus.

Daugiausia Jo Ekscelecencija gėrėjosi augančia mokykla. Pereitais metais buvo jau trys high school skyriai, turintieji 18 mokinių. Palyginus mūsų mokyklą su kitomis šioje šalyje panašiomis, išrodė labai smulki. Bet atsiminus, kad tai vienu metų darbas ir pati tikrai pradžia, ateitis pasireiškia skaissti ir plati. Jeigu tik Dievas laimingų tai mokyklai tokiu pat

budu ir toliau, tai už keleta metų mūsų lietuviškoji kolegija bus visiškai ne prastesnė už kitas panašias mokyklas.

Jo Ekscelecencija pareiškė, kad didžiausias jo noras ir troškimas yra matyti graži ir didelė lietuviškoji kolegija Amerikoje. Iš savo pusės Arkivyskupas Matulevičius pasižadėjo remti kolegijos klausimą visa širdimi. Apsigynęs Romoje, Arkivyskupas Matulevičius rūpintis daugiausia vienuolijos kunigų narių auklėjimu ir jų ruošimu į darbą Kristaus vinyne, ypatingai jisai kreips daug dėmesio į tuos asmenis, kuriems vėliau teks mokytojauti aukštos mokyklose. Štai čia jisai ir parūpins Amerikos lietuvių kolegijai gerų ir idealinių mokytojų, kilusių iš tų pačių Amerikos lietuvių tarpo. Čia tai ir yra Amerikos lietuvių vadų rengimo centras. Bet didžiausio džiaugsmo teikia toji mintis, kad čiuo ruošimu užsiims patsai Jo Ekscelecencija Arkivyskupas Matulevičius.

Pati kolegija šįmet jau turės pilną high school kursą. Todėl Jo Ekscelecencija, laimindamas tą pradėtą darbą, tartum savo antspaudą uždėdamas — oficialiniu budu įsteigė tą kolegiją ir paskyrė jai pirmutinį direktorių — kun. dr. Joną Navicką. Dabar liekasi toji mo-

kykla įregistruoti valstybinėje įstaigoje. Kolegijos programos yra paimtas iš Amerikos Katalikų Universiteto studijų programo, skirto vietinių katalikiškų aukštųjų mokyklų mokslui. Amerikos Lietuvių Kolegijos įsteigimas yra istorinis lapas mūsų išieivijoje.

Daug linksmumo garbingo svečio atsilankyme suteikė mokyklos benas, kuris susideda iš dvylikos mokinių, grojančių įvairiais instrumentais. Benas yra sunku sukurti ir didelėse senose mokyklose, bet mūsų jaunutė ir mažutė mokykla turi jau didelį ir gražų beną. Muzikos direktorius kun. J. Massey žada ateinančią žiemą suruošti Chicago lietuviams koncer-

tą.

Eucharistinio kongreso metu į Marian Hills buvo atsilankusių daug garbingų svečių kunigų, ypatingai iš New Yorko apielinkių ir Naujosios Anglijos. Visi gėrėjosi pažanga, kuri reiškiasi naujos lietuviškos įstaigos gyvenime. Kadangi mokyklą padaro ne sienos, bet mokiniai, tai dabar ir yra svarbiausia, kad daugelis lietuvių vikinų stotų į savą, ne svetimą įstaigą. Tam reikalingas patarimas, kurį gali suteikti dvasios vadai ir seselės mokytojos. Su jų pagalba galime būti tikri, kad išauginsime savo kolegiją į didelę ir garbingą lietuvių įstaigą Amerikoje. N.

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. — Ar kam verta to kia išpažintis, jeigu žmogus jos teina vien iš baimės amžinos prapulties? Gal būtų geriau visai neiti išpažinties, nes vis tiek nėra gero gailėsčio už nuodėmes?

J. B. iš Rochester, N. Y.

ATSAKYMAS. — Žmogui yra įsakyta eiti išpažinties 1) bent vieną kartą į metus, tai yra atlikti velykinė išpažintis, ir 2) eiti kiekvieną kartą, kada jį patinka nelaimė, tai yra, kada žmogus papildoma mirtiną nuodėmę. Yra gera, kad žmogus eina dažniau, nes tuomet jisai įgyja sakramentalinės malonės, kuri padeda žmogui išverti gerame. Žmogus, be abejo, privalo turėti gerą intenciją, eidamas išpažinties. Jeigu jisai eina, bijodamas amžinos prapulties, jo intencija nėra tobula, bet jinai nėra bloga. Tokiu budu eidamas, jeigu jisai išpažintį gerai atlieka: padaro tinkamą sąžinės sąskaitą, išpažįsta neslėpdamas savo visas nuodėmes ir

tų nuodėmių nekenčia, tikrai norėdamas jų nusikratyti, išpažintis yra gera. Ką reiškia papulti į pragarą? Reiškia nusoti Dievo meilės, nematyti Dievo per amžius. Žmogus to vengia, jisai eina išpažinties, nors ją ir ne tobulai atlikdamas, išpažintis yra gera, nes turi savyje gerą intenciją. Išpažintis tikrai tuomet negera, kuomet žmogus eina neprisirengęs, slėpdamas savo nuodėmes ir nemano visiškai jų vengti. Tokių išpažinčių esama, kada eina ma prie Sakramentų, kad žmonės matytų ir jo iš pašalpinės draugijos neišmestų, arba bažnyčioje jungtūvių negautų. Gerą intenciją padaro išpažintį gera.

KLAUSIMAS. — Kaip Apaštalytės Maldos promotorkos gali gerai atlikti savo pareigas, kad nesulaukia laiku Apaštalytės Maldos lapelių? Kodel spaustuvė neišpildo savo priedermių?

V. B. iš Philadelphia, Pa.

ATSAKYMAS. — Jeigu promotör-

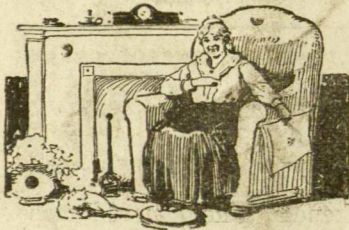
kos tenkinasi savo pareigų atlikimu vien lapelių padalinimu, tai žinoma, kad savo pareigas atlieka negeriausia. Yra konstitucija, kuri nurodo valdybos pareigas ir promotorkos tereikia jas pildyti. — Kodel spaustuvė neatspaudžia ar laiku neprisiunčia minėtų lapelių, mums sunku žinoti. Kreipkitės tuo klausimu į tą spaus-

tuve, kurioje tie lapeliai spausdinami.

KLAUSIMAS. — Ką reikia daryti, kad dvasios vadas niekuomet neatsilankytų į Apaštalytės Maldos susirinkimus per ištikus metus? *V. B. iš Philadelphia, Pa.*

ATSAKYMAS. — Reikia jo paprašyti, tai atsilankys.

AUKSINĖ GYVENIMO SAULĖLEIDA

Dauguma mūsų kostumerių rašo mums, kad jei jie turėdami po septynias dešimts ir aštuoniasdešimts metų šiandien gėrisi savo auksiniu amžium taip, kaip visi kiti gėrisi auksine saulėleida po tobulai dienai, tai tiktai dėka TRINER'S BITTER VYNUL. Jie turi didelį pasitikėjimą šiuo vaistu ir tą pasitikėjimą paliks savo vaikams. Štai ką vienas iš mūsų kostumerių rašo:

“Mano tėvo viduriai buvo blogame padėjime, bet jam pradėjus vartoti TRINER'S BITTER VYNĄ, tuojaus jo viduriai pasitaisė.” Mr. Matt Molek iš Silberbow, Mont. Panašių laiškų mes gauname kasdieną.

Pasitenkinę kostumeriai, tai JOSEPH TRINER KOMPANIJOS Chicago, Ill. didelis pasididžiavimas. TRINER'S BITTER VYNAS po 34 metų savo populiarškumo užima pirmą vietą beveik visose šeimynose. Jis yra geriausias vaistas nuo galvos skaudėjimo, blogo apetito, negrumuliavimo, ner viškumo ir kitų vidurinių ligų.

Visuomet turėk butelį savo namuose!

(Apgr.).

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
KRAUTUVĖ
2338 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.

Užsakykit savo giminėms į Lietuvą

“DRAUGĄ”

“Draugo” kaina Lietuvon tik

\$6.00 metams.

“DRAUGAS”

2334 So. Oakley Ave.
CHICAGO, ILL.